PIERRE SALVA

PHOBOS

392

PIERRE SALVA

Phobos

JOHN BRUNNER

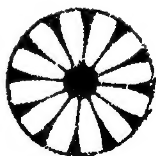
O MESERIE FĂRĂ VIITOR

FLORIN ZĂGĂNESCU

CEI TREI DE PE „KITTY HAWK"

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: NICU RUSSU
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Portret: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XVII
15 martie 1971

PIERRE SALVA
FRANȚA

*Această nuvelă,
inspirată de cucerirea spațiului,
a fost propusă
de Radioteleviziunea franceză —
după cum ne informează revista „Planète" —
pentru o emisiune TV.*

PHOBOS

COLONELUL ROBERT WAGNER închise în urma lui ușa camerei de odihnă a navei spațiale „Gamma opt". Denis Michels, fizicianul expediției, juca șah cu Charles Aerts, medicul.

Michels își ridică privirea.

— Ei, colonele, ne apropiem de Phobos?

— Ne apropiem. Vom intra în curînd pe orbită.

Aerts aruncă o privire prin hublou.

— Marte devine din ce în ce mai roșu. Satelitul său, cînd este luminat de Soare, strălucește ca o sferă metalică, brăzdată de mici linii regulate, care, de aici, par o rețea. Cînd Schiaparelli a descoperit faimoasele canele de pe Marte, ne-a semnalat același lucru și pe Phobos.

Wagner se așeză în fața hubloului și privi lung sfera strălucitoare care creștea aproape văzînd cu ochii.

— Pare a fi un bloc enorm din metal pur, murmură el gînditor. Unii savanți o afirmă cu hotărîre. În parte, pentru a verifica această teorie a fost trimis Richard pe Phobos. Din nenorocire, nu s-a mai întors. Nouă ne revine misiunea să descoperim ce s-a petrecut. Michels se ridică, abandonîndu-și adversarul, și se alătură lui Wagner lîngă hublou.

— Este extraordinară această poveste a lui Richard! Tot atît de extraordinare sînt și mesajele care continuă să se repete cu regularitate de peste doi ani. Totuși nu-mi pot imagina ca Richard să fie încă în viață.

— Imposibil! confirmă categoric Wagner. Phobos, în mod sigur, nu are atmosferă și, în orice caz, nici mai mult oxigen decît Marte. Richard n-a putut supraviețui.

— De ce nu s-a întors? întrebă Michels printre dinți. Coborîrea a fost normală. Mobilul său a rămas intact. Ar fi putut deci să plece de pe Phobos și să reîntîlnească nava care îl aștepta pe orbită.

— Nici măcar n-a încercat. A trimis doar mesajul de sosire. Pe urmă a plecat în recunoaștere pe suprafața lui Phobos. Din păcate,

camera de televiziune care trebuia să-l urmărească s-a defectat. Acestea sînt lucrurile pe care le cunoaştem. Am mai primit apoi o serie de mesaje cînd a revenit pe modulul „Mobil". Ne-a spus că a făcut o descoperire extraordinară, dar n-a avut timp să ne explice care. Era prea ocupat cu pregătirile pentru decolare. În momentul în care s-a dus să pună motoarele în funcţiune, a repetat în mod surprinzător mesajul de sosire. N-am mai primit nici o altă ştire în afara acestor mesaje care se repetă şi se repetă de doi ani, mereu aceleaşi. Nava de pe orbită l-a aşteptat maximul de timp posibil. Richard şi Gordon n-au redecolat.

— Deci sînt morţi ?

— Cu siguranţă !

— Atunci ?

Wagner ridică din umeri.

— Vom afla adevărul cînd vom fi pe Phobos. Bineînţeles, mobilul lui Richard avea la bord un magnetofon care înregistra toate mesajele. Deci sînt imprimate probabil pe bandă. Dar, pentru ca ele să se repete la intervale regulate, cineva trebuie să oprească aparatul, să dea banda înapoi, să declanşeze din nou mersul înainte. De doi ani...

— Este, într-adevăr, vocea lui Richard ?

— Fără nici o îndoială ! Ştiţi doar că tehnicienii noştri au studiat aceste mesaje şi le-au comparat cu cele recepţionate prima dată. Toate sînt riguros identice.

Wagner se întoarse cu regret de la hublou.

— În curînd vom şti ce s-a întîmplat cu Richard.

— Cu condiţia să nu ni se întîmple şi nouă la fel !

— Exact ! Nu ştim însă de ce va trebui să ne păzim. Se opri înaintea tablei de şah şi examină cîteva secunde poziţia pieselor.

— Eşti în dezavantaj, doctore.

— Nu mă descurc, suspină Aerts cu o resemnare plină de umor. Denis îmi cîştigă partidele una după alta. Păcat că voiajul nostru nu durează decît trei luni, altfel aş termina prin a face progrese.

Michels reveni şi se aşeză în faţa lui Aerts.

— Ştiţi ce se pretinde ? surîse el. Se pare că cei mai puternici jucători de şah ar fi şi cei mai capabili să conceapă ce poate fi cea de-a patra dimensiune.

— A patra dimensiune ! exclamă Aerts. Ce bine că am recunoscut că sînt un prost jucător de şah : eu n-ajung să-mi reprezint nici măcar cea de-a treia dimensiune în toată amploarea ei. Gîndul la acest spaţiu infinit care se întinde înaintea noastră pînă la ani şi ani-lumină mă apasă şi mă înspăimîntă. Aşa că a patra dimensiune a ta...

— Exact, doctore, explică Michels, dacă am ajunge să descoperim secretul celei de-a patra dimensiuni, am fi în stare să le învingem pe celelalte trei. Imaginează-ţi ceva care ne plasează în afara timpului, în afara spaţiului. Ceva care să ne dea mijlocul să ne deplasăm instantaneu la miliarde de ani-lumină. Care să pună universul la dispoziţia noastră.

— Tu eşti fizicianul, remarcă glumeţ medicul. Ce mai aştepţi ca să descoperi acest fleac ? Vei înlătura călătoriile atît de lungi şi de plictisitoare.

— Am să mă ocup ! îl asigură Michels rîzînd. Dar nu vă promit descoperirea destul de curînd ca să scurtăm drumul de întoarcere.

Se aşternu o clipă de tăcere. Evocarea înapoierii spre Pămînt îi mohorî. Această întoarcere va avea vreodată loc ? Expediţia „Gamma opt" nu va avea oare soarta celei dinainte, „Gamma şase" ? Vor scăpa de primejdiile care au cauzat pieirea lui Richard şi a colegului său ?

Wagner părăsi tabla de şah şi se îndreptă spre uşă.

— În aşteptarea călătoriei-minune pe care ne-o promite Denis, eu mă duc să supraveghez inserţia pe orbită. Puteţi începe să vă pregătiţi pentru îmbarcarea la bordul mobilului.

— Priviţi ! strigă pe neaşteptate Aerts. Întinse braţul spre un detaliu al solului care proiecta o umbră pe suprafaţa strălucitoare a lui Phobos. Soarele scădea sub orizontul curb al satelitului şi umbra oblică, începînd să se lungească, accentua relieful obiectului şi-l deforma.

— „Gamma şase" ! continuă Aerts cu însufleţire. Mobilul lui Richard !

Cei trei oameni se găseau la bordul capsulei care părăsise o oră mai devreme nava spaţială. Îmbarcarea astronauţilor în vehiculul terminal, separarea de racheta-mamă, apropierea de ţintă s-au desfăşurat fără cel mai mic incident. Toate aceste operaţii, perfect puse la punct, deveniseră, după multiple repetiţii, simple exerciţii de rutină. La fel s-au succedat şi acum, cu o precizie fără greş.

Louis Roche, comandantul secund al expediţiei, care rămînea la bordul lui „Gamma opt", salută plecarea şefului său bătîndu-l uşor pe umăr.

— Dacă întîlniţi marţiene frumoase, nu uitaţi să-mi aduceţi şi mie una !

Wagner surîse prin vizorul scafandrului.

— Promit !

N-avea însă chef de glume. Misterul lui „Gamma şase" îl apăsa. Şi aceste mesaje, repetate de mii de ori, cărora trebuia să le descopere originea !

— Salut !

— Salut !

Mobilul era de dimensiuni potrivite, mult mai încăpător decît cel folosit cîţiva ani mai înainte pentru cucerirea Lunii. Cei trei oameni încăpeau uşor. Puteau să locuiască mai multe zile, să mănînce, să doarmă fără prea multă greutate. Aparatul se apropia de suprafaţa lui Phobos, la început foarte repede, apoi din ce în ce mai încet. Wagner şi prietenii lui trebuiau să descindă exact înaintea căderii nopţii phobiene, să-şi pregătească ieşirea în timpul scurtei absenţe a soarelui şi să deschidă uşa de îndată ce se ivea ziua următoare.

Wagner şi Michels erau absorbiţi de manevrele de apropiere şi de coborîre, dar Aerts, care nu juca în această fază decît un rol pasiv, nu scăpa din ochi mobilul pe care-l identificase puţin mai devreme.

— Pare intact, murmură după o clipă. De ce naiba n-a redecolat Richard aşa cum a fost prevăzut ?

Comandantul expediţiei nu-şi întoarse de loc capul.

— Este tocmai ceea ce va trebui să descoperim noi, spuse el scurt.

Ultima apropiere avu loc, ca şi coborîrea, fără nici un incident. Tehnica era perfect pusă la punct. Wagner a aşezat mobilul la cîteva

descoperire ! Ceva extraordinar ! Care va răsturna multe dintre teoriile privind originea omenirii. Am să vă povestesc după ce voi termina manevrele pentru decolare".

— Mesajele ! oftă Michels. Mesajele care nu se mai termină. Mereu aceleași de doi ani !

— Da, încuviință Wagner. Dar Richard n-a mai avut prilejul să comunice ce descoperire a făcut. Și-a concentrat atenția numai asu-

pra manevrelor pe care trebuia să le facă. Apoi a anunțat că era gata, că ziua urma să se ivească din clipă în clipă și că motoarele erau gata de drum. Și mesajele au amuțit. Mai exact au reînceput din momentul care a urmat sosirii lui Richard pe Phobos. „Descindere reușită...". Misterul n-a fost niciodată limpezit. Și acum există, probabil, această siluetă ce s-a mișcat lîngă mobilul lor.

Fără nici un alt comentariu, chemă baza :

— „Gamma zero" ? Ne auziți ?

— Vă auzim, confirmă scurt directorul expediției. Sînteți siguri de ceea ce vedeți ?

Inainte de a răspunde, Wagner aruncă o privire prin hublou.

— Siguri că vedem o lumină. Nesiguri de originea ei. Sîntem probabil victimele unui efect optic.

— Și silueta zărită de Aerts ?

— Știți la fel de mult ca și noi, răspunse prudent Wagner. Vom cunoaște adevărul de îndată ce va reveni ziua.

— Efectuați normal pregătirile de ieșire. Prima voastră misiune va fi vizitarea lui „Gamma șase". Trebuie să avem inima împăcată. Veți ieși imediat ce va fi lumină.

— Inteles !

Era încă noapte, dar o ușoară paloare pe cerul de tuș anunța ziua care avea să apară dintr-o dată, fără zori și fără auroră, datorită dimensiunilor mici ale lui Phobos și vitezei sale de rotație.

Wagner și prietenii lui erau gata de debarcare. În timpul scurtei nopți phoboiene terminaseră manevrele pregătitoare pentru ieșirea lor ; a trebuit, în special, să aducă interiorul mobilului la presiunea extrem de scăzută de afară.

Imbrăcați în scafandre, cărora le controlaseră încă o dată etanșeitatea, așteptau momentul deschiderii ușii și coborîrea celor cîteva trepte ale scării pentru a pune, în sfîrșit, piciorul pe Phobos.

In momentul în care slaba licărire de pe cer se mări și se răspîndi pe suprafața satelitului, vocea lui Richard răsună din nou în difuzor, foarte aproape și veselă : „Gata de decolare. Se ivește ziua. Pun în funcțiune motoarele în mai puțin de un minut".

Apoi, fără tranziție, soarele răsări, strălucitor, și inundă cu căldura lui solul lui Phobos, ce înghețase în cursul nopții.

Și deodată satelitul întreg vibră, cu o vibrație profundă care părea să vină din străfundul măruntaielor lui și care făcea să tremure pe picioarele sale mobilul cu cei trei oameni.

După cîteva secunde se produse o zguduire și mai puternică decît celelalte și, imediat, totul revedeni calm.

Instinctiv, Wagner și camarazii săi s-au cramponat de pereții vehiculului lor. Chiar după sfîrșitul cutremurului au rămas cîteva clipe imobili, pîndind un nou seism care nu mai venea.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Aerts.

— Un cutremur de... de pămînt dacă pot îndrăzni să folosesc acest termen, răspunse Wagner. Totuși aș fi jurat că Phobos era o planetă moartă, nemaifiind de mult în stare de convulsiuni interne.

Michels clătină din cap. Prin viziera căștii sale, arăta o figură perplexă și încordată.

— Am resimțit o impresie curioasă. Ai fi spus că... Pe cînd eram copil, exista la bunicii mei o veche pendulă cu greutate. Cînd trebuia să sune, vibra și scrîșnea cîteva secunde înainte de a bate prima dată. Incerc aceeași senzație. Mi s-a părut că sînt la discreția unui vechi mecanism care se trudește să se pună în mișcare. Și zdruncinătura mai puternică, la sfîrșit, arăta că mișcarea era declanșată. Cei doi camarazi îl ascultară cu atenție.

— Și care este concluzia ta? întrebă Aerts.

Michels ridică din umeri.

— Cum se poate trage o concluzie din așa ceva? Înregistrez, asta-i tot. Dacă se vor adăuga și alte indicii, îmi voi forma o opinie. Dacă nu... In orice caz, s-ar spune că aceste vibrații au încetat pentru moment.

— Să profităm ca să ieșim, opină Wagner. Vom vedea dacă...

Difuzorul îi tăie vorba.

„Aici «Gamma șase». Deschid ușa".

— Mesajele care o iau de la capăt! exclamă Aerts. Același ciclu! Încă o dată! Totuși dacă Richard este cel pe care l-am văzut...

— Să mergem să vedem, zise scurt Wagner. Și adăugă cu hotărîre, adresîndu-se bazei, care-i asculta: Aici „Gamma opt". Deschiderea ușii.

Acționă comanda, privi panoul care se ridica încet, în timp ce scara glisa de-a lungul unuia dintre picioarele mobilului.

Fără să ezite, ieși din cabină și rămase o clipă nemișcat în vîrful scării. Un soare strălucitor, filtrat de o atmosferă extrem de rară, dacă nu practic inexistentă, inunda suprafața uniformă a satelitului.

Wagner coborî piciorul spre prima treaptă cînd Aerts, care se pregătea să-l urmeze, îl bătu pe umăr pentru a-i atrage atenția:

— „Gamma șase"! Privește!

La o depărtare de trei sute de metri, o siluetă părea agățată de vîrful scării, la fel ca Wagner. Ea cobora fără ezitare, treaptă cu treaptă, tatonînd puțin pentru a pune piciorul pe sol, asigurîndu-și poziția, apoi se depărtă cu cîțiva pași timizi înainte de a se opri și de a se întoarce spre mobil, pe care-l părăsise.

„Debarcarea pe Phobos efectuată" — spuse vocea lui Richard.

Un mic gest al mîinii și silueta se îndepărtă de mobil cu mersul încet și precaut.

— Richard! șopti Wagner. E chiar Richard! Ai avut dreptate, doctore!

— Ne ducem la el?

— Să mergem!

Se întoarse spre ușa deschisă a mobilului.

— Michels, tu rămîi la bord. Cît timp nu știm ce i s-a întîmplat lui Richard, e mai bine să fim prudenți, mai ales după cutremurele la care am fost martori.

Fizicianul nu fu, probabil, prea încîntat, dar nu se împotrivi ci se mulțumi să aprobe fără un cuvînt. Din momentul vibrațiilor care agitaseră solul, era adîncit într-o concentrare profundă, chipul său crispat arăta un violent efort de înțelegere.

La fel cum făcuse și Richard, puțin mai înainte, sub ochii săi, Wagner coborî rapid treptele scării. Recunoscu solul, pipăindu-l cu vîrful cizmei lui mari lestate cu plumb, înainte de a pune un picior,

*

Un moment Wagner crezu că omul auzise chemarea sa pentru că silueta albă ridică pe neașteptate brațul. Dar această speranță fu imediat spulberată. Omul voia numai să se apere cu mîna sa înmănușată de razele orbitoare ale soarelui, care se ridica rapid deasupra orizontului curb.

Timp de cîteva secunde rămase imobil, cu mîna streașină, urmărindu-și camaradul, fără să se ocupe de nimic altceva. Apoi se întoarse și, fără vreun gest spre noii veniți, dispăru în interiorul cabinei.

— S-ar zice că nici nu ne-a văzut! spuse Aerts consternat. Totuși pe această suprafață pustie este imposibil să nu fie remarcate două siluete ca ale noastre. Nu ne rămîne decît să-l întîlnim și să...

Era gata să se îndrepte spre mobil cînd șeful său îi atinse brațul.

— Știm unde să-l găsim. Vino! Să ne ocupăm mai întîi de Richard.

Inainte de a-și relua drumul, se aplecă și depărtă cu mănușa finul praf cosmic ce acoperea solul.

— Privește! Liniile pe care le ghiceam de sus. Sînt trasate dintr-un metal diferit. Ele trebuie să constituie un fel de rețea care să încingă întregul satelit.

Se ridică și-și reluă înceata înaintare.

— Imposibil ca natura să fi desenat o rețea ca aceasta. Sîntem pe un satelit artificial, nu mai încape nici o îndoială.

— Un satelit artificial! repetă gînditor medicul. Atunci marțienii există!

— Poate că mai există. O vom afla.

Richard continua să înainteze fără teamă, ca omul care știe unde merge. Wagner și însoțitorul său îl urmară după o ultimă privire spre „Gamma șase".

Richard parcursese două sau trei sute de metri înainte de a se opri lîngă un obiect enorm fixat puțin deasupra solului, dar acoperit în mare parte de pulberea cosmică depusă de-a lungul mileniilor. Urmăritorii săi îl văzură aplecîndu-se și măturînd praful de pe un colț al obiectului, apoi examinîndu-l cu atenție și ocolindu-l. Pesemne că reperase vreo urmă ce pornea de acolo. Iar o oprire de cîteva secunde, apoi Richard dispăru treptat în sol, ca și cum ar fi coborît o scară.

Wagner și Aerts grăbiră pasul și ajunseră imediat lîngă obiectul care l-a interesat pe Richard: un fel de mare grilaj orizontal, făcut dintr-un metal ce strălucea de îndată ce praful era șters.

— Richard l-a zărit în mod sigur înainte de a coborî, spuse Wagner reflectînd cu voce tare. De aceea a și venit direct aici. Sau poate... poate vine mereu de mai multe ori pe zi. Tot așa cum repetă mesajele... Tocmai de aceea aș vrea să cunosc adevărul! În orice caz, iată proba formală care ne lipsea. De această dată nu mai exista nici o îndoială: Phobos este un satelit artificial.

Medicul examină grilajul.

— Ce-ar putea fi?

— La prima vedere, o antenă. Sau un receptacul solar.

— Însărcinat să capteze razele soarelui?

— Da. Căldura sau cîmpul său magnetic.

— Cu alte cuvinte, un acumulator de energie?

Wagner înălță din umeri în semn de ignoranță.

— Sau un dispozitiv însărcinat să comande ceva. Sau toate trei la un loc. Dacă era Michels cu noi, probabil că ne-ar fi spus.

Instinctiv, la auzul numelui lui Michels, Wagner se întoarse spre mobilul în care-și lăsaseră camaradul. Îl descoperi în picioare în vîr-

tul scării, urmărindu-i cu binoclul. Îi făcu semn cu brațul, iar Michels îi răspunse imediat.

— El cel puțin ne vede ! bombăni Wagner.

Fără să mai prelungească examinarea, părăsi grilajul și se îndreptă spre locul unde dispăruse Richard. La cîțiva pași, descoperi o scăriță care conducea în solul metalic al satelitului.

O șovăire... O privire schimbată între cei doi bărbați. Privire plină de triumf și de curiozitate pasionată.

— De această dată, doctore, cred că vom afla !

Douăzeci de pași. Un palier strîmt. O grea ușă etanșă ce se deschise fără dificultate. O ecluză în care domnea o dulce lumină albăstrie iradiind dintr-un plafon translucid. O altă ușă etanșă...

Intrarea într-o lume subterană și misterioasă.

Un culoar larg de trei metri, cu solul acoperit cu o materie asemănătoare cauciucului și care se prelungea departe înaintea noilor veniți.

O presiune atmosferică, dacă nu normală, cel puțin reală și care lipea de corpul astronauților combinezoanele spațiale. O lumină dulce, răspîndită de plafon, ca și în ecluză.

Și zgomot.

Zgomotul vieții...

Ființe care respirau, se mișcau, mergeau. O voce care fredona, undeva în spatele unui perete subțire.

— Locuitori ! exclamă Aerts cu exaltare. Există locuitori ! Marțieni ! Nu pot fi decît marțieni !

Wagner surîse prin viziera căștii sale și aprobă în tăcere. Merse pînă la prima ușă ce se ivi în culoarul pustiu, se opri o clipă și apăsă hotărît canatul.

Nu s-au gîndit nici un moment să examineze decorul, vasta cameră confortabilă, cu pereții de culoare deschisă și mobilată sobru. Atenția le-a fost concentrată de ființa care se afla în centru și pe care o vedeau din profil.

Un bărbat... Asemănător pămîntenilor.

Un bărbat de vreo șaizeci de ani, cu o figură inteligentă, dominată de un păr gri tăiat scurt.

Stătea înaintea unui șevalet pe care era întinsă o pînză. Lucra la un tablou pe care tocmai îl începuse, deoarece abia schițase cîteva trăsături.

Gîndea concentrat cu mîna în aer.

Wagner porni și traversă încăperea, oprindu-se în apropierea bărbatului. Ridică brațul în semn de salut.

— Bună ziua ! spuse el, puțin năucit, fără speranța că necunoscutul i-ar fi înțeles limba.

Pictorul nu răspunse. Nu păru să fi auzit vocea noului venit, nici să-i fi remarcat prezența. Totuși Wagner se găsea în cîmpul său vizual, mai mai să-l atingă.

Pictorul se aplecă asupra pînzei, trase o linie, apoi o alta.

Wagner așteptă pînă cînd pictorul termină. În momentul în care acesta se retrase ca să aprecieze efectul produs, astronautul îl bătu pe braț, mai întîi ușor, apoi cu insistență.

Inutil. Pictorul nu întoarse capul. Ochii lui nu părăseau pînza.
Wagner îl privi, uluit, pe Aerts.
— S-ar zice că nu ne vede.
— Ca și Gordon adineauri, murmură medicul.
Se apropie, la rîndul său, și-și trecu de mai multe ori mîna pe dinaintea ochilor pictorului, care nici nu clipi.
— Nu ne vede, confirmă el. Totuși pînza o vede.
Se apleacă și-l examină rapid pe artist.
— E viu. O clipă m-am întrebat dacă nu avem în față un robot perfect... I se văd chiar vinele cum zvîcnesc. Respiră. E viu. E viu, dar pentru el noi nu existăm !
— Este... nebun ?
Doctorul dădu din cap.
— Nimic nu-mi permite să cred. Trebuie să existe o altă explicație, valabilă, de asemenea, și în cazul lui Gordon.
Înainte să se întoarcă spre însoțitorul său, medicul îl mai cercetă cîteva secunde pe pictor.
— Se aud și alte prezențe. Să le vedem !
În clipa ieșirii din încăpere îl întrebă pe șeful său :
— Nu anunți baza ? E o descoperire stupefiantă.
— Am uitat, mărturisi Wagner. Este, într-adevăr, extraordinar !
Puse în funcțiune emițătorul, chemă, așteptă cîteva momente un răspuns care nu venea, repetă apelul, insistă.
— N-avem contact ! conchise. În mod sigur, grosimea metalului împiedică undele să treacă. Sîntem ca într-o cușcă Faraday bine închisă. Vom transmite mai tîrziu.

Culoarul... Pași grei care îi precedau ceva mai departe, probabil cei ai lui Richard, care avea un oarecare avans față de ei.
A doua ușă, asemănătoare cu cea dinainte.
O nouă încăpere, asemănătoare, de asemenea, aceleia pe care o văzuseră.
Ca și în prima, un bărbat, așezat de această dată în fața unei mese de lucru pe care se aflau foi acoperite cu o scriere fină.
Tot așa cum făcuse și în prima cameră, Wagner vorbi bărbatului, îl bătu pe umăr, îl zgîlții.
Bărbatul nu răspunse mai mult decît pictorul. Nu se clinti, nu ridică ochii, nu manifestă în nici un fel că avea cunoștință de prezența celor doi vizitatori.
Wagner se apleacă peste umărul său și parcurse cu privirea foile întinse pe birou.
— Drace ! comentă cu respect, atît cît pot eu să înțeleg, acestea sînt formule matematice de un foarte înalt nivel. Mă descurc destul de bine în matematici, dar trebuie să recunosc că sînt depășit.
— Ce-i de făcut ? întrebă Aerts cu disperare. E teribil să descoperi aceste făpturi asemănătoare nouă și să nu poți intra în contact cu ei, indiferent prin ce mijloc. Chiar dacă nu înțeleg limba noastră, nici noi pe a lor, am putea cel puțin schimba semne, zîmbete... Trăim unul dintre marile momente ale universului și totul este stricat de acești inși, care ne ignoră pur și simplu prezența. Nu știm nici cine sînt, nici de unde vin.

— Sigur este că nu vin de pe Pămînt, deoarece noi sîntem primii, după Richard, care au făcut această călătorie. Sînt în mod sigur marțieni, și în această problemă nu poate fi nici un dubiu.

— Atît de asemănatori cu noi ? se miră Aerts.

— De ce nu ? În fond nimic nu ne spune că nu provenim dintr-o origine comună. Să încercăm să-l ajungem pe Richard, el știe probabil mai multe decît noi.

Din nou culoarul, cu solul cauciucat și lumina odihnitoare.

Richard, care ieșea dintr-o încăpere situată mult mai departe, le venea în întîmpinare... Wagner îl așteptă în mijlocul culoarului, cu un zîmbet larg pe buze.

— Salut, Henry ! spuse el călduros atunci cînd camaradul său ajunse aproape de el. Ce...

Nu putu să-și termine întrebarea. Richard continua să înainteze, ca și cum Wagner nu s-ar fi găsit înaintea lui, ca și cum nimeni nu i-ar fi stat în drum.

Richard înainta, înainta...

Nu-și încetini pasul, nu se abătu de la linia pe care o urma. Îl lovi pe Wagner cu umărul, fără să pară că-și dă seama, îl îmbrînci, îl îndepărtă din cale și-și continuă mersul spre ușa etanșă a ecluzei.

Împins brutal de perete, Wagner se clătină înainte de a-și regăsi echilibrul.

— Nu mai e el ! spuse sumbru. Nu-i el, nu ne-a văzut !

— Ca și Gordon ! aprobă Aerts. Ca toți ceilalți.

— Ai avut timp să-i vezi fața ?

— Da. Părea radios, încîntat.

— Părea venit să asiste la un eveniment extraordinar ?!... Sau să facă o descoperire senzațională ?!

— Exact ! Aceeași descoperire ca și noi : descoperirea marțienilor.

Totuși, dacă această descoperire este nouă pentru noi, ea nu mai este și pentru el. El se găsește pe Phobos de peste doi ani !

— Dacă măcar ne-ar fi vorbit, ne-ar fi explicat...

— Ca să ne vorbească, trebuia să ne vadă...

— Îl urmărim ? întrebă Aerts după o tăcere.

Wagner aruncă o privire rapidă ușii etanșe care se închise în urma lui Richard.

Amîndoi porniră mai adînc în culoar și deschiseră succesiv toate ușile pe care le întîlneau. În fiecare încăpere se afla unul sau mai multe personaje, prinse de ocupații variate : științifice, tehnice, artistice, literare etc. Majoritatea erau bărbați, dar printre ei se găseau și femei, toate de vîrstă mijlocie sau avansată ; cu excepția uneia singure care era tînără și de o frumusețe orbitoare.

Wagner și Aerts o contemplară îndelung înainte de a părăsi încăperea în care o descoperiseră. Tînăra, la fel ca și celelalte personaje întîlnite pînă atunci, nu remarcă prezența vizitatorilor.

— Curios, comentă Aerts cînd se regăsiră încă o dată pe nesfîrșitul culoar, s-ar zice că e un fel de... că e aproape un muzeu... o expoziție de activități.

— Sau de indivizi.

— Da... Și altceva : în afara tinerei atît de fermecătoare pe care am văzut-o, toate celelalte personaje aveau parcă o altă trăsătură comună : o expresie plină de inteligență. Aș jura că toți sînt ființe

superioare, savanți, inventatori, scriitori. Ca și cum marțienii ar fi reunit aici elita lor, pe marii lor oameni.

— Un fel de Panteon adică ?

— Da... Un Panteon în care eroii speciei sînt păstrați vii.

— Și fata pe care am văzut-o ce făcea printre aceste genii ?

— Ea se găsește aici probabil din cauza frumuseții ei. De fapt, frumusețea este și ea o calitate.

Wagner înălță din umeri.

— Iată-ne în plină divagație ! mormăi el. Să mergem să vedem mai departe.

O nouă ușă, apoi alta. O nouă încăpere asemănătoare cu cele precedente.

Și deodată Wagner și Aerts se opriră în prag, uluiți.

Inaintea lor era un astronaut îmbrăcat într-un combinezon spațial asemănător cu al lor ; pe cap avea o cască albastră, cu un vizor mare de sticlă, care lăsa să se vadă figura bărbatului.

Astronautul era aplecat deasupra unei hărți. Cu vîrful unui creion era pe cale să stabilească pe ea un reper materializat printr-un punct negru.

Wagner se apropie încet, examină harta și, tulburat, se întoarse spre Aerts.

— Vino să vezi, doctore !

Harta reprezenta America Centrală. Punctul pe care urma să-l însemne astronautul era situat în Mexic.

— A fost pe Pămînt ! exclamă Aerts în culmea exaltării. A aterizat aici... în inima Mexicului !

Wagner, mai stăpînit, încercă să calmeze entuziasmul prietenului său.

— Totuși, doctore, am fi aflat despre asta... Poveștile cu farfuriile zburătoare sînt copilării. O navă spațială n-ar fi putut trece neobservată.

Aerts bătu cu pumnul în masă.

— Dar o știm ! Această aventură n-a avut loc în zilele noastre ; ea a lăsat însă urme. La mayași, acum cîteva mii de ani. Și la olmeci. Știai că la Monte Alban s-a găsit un basorelief reprezentînd schița unei mașini zburătoare ? Și în templul din Palenque o alta care este imaginea perfectă a unei rachete spațiale ? Fără să mai vorbim de personajele ce poartă căști aidoma celor ale noastre descoperite, de asemenea, la Monte Alban, ca și la Tiahuanaco, în Bolivia ? S-au dat acestor sculpturi toate explicațiile posibile, în afară de una singură, că marțienii au fost pe Pămînt.

Wagner îl aprobă puțin în cumpănă pe camaradul său.

— O supoziție plauzibilă.

— Și poveștile cărților vechi, ale bibliei de exemplu. Este suficient să citești cu atenție : profeții și îngerii veniți din cer cu care scuipînd foc. Exegeții au vrut să vadă aici alegorii sau hiperbole dragi orientalilor. De loc ! Autorii povestesc pur și simplu faptele la care au fost martori. Și ei au văzut rachete, pun mîna în foc !

In ciuda scafandrului său, care îl jena în mișcări, medicul gesticula, transportat de entuziasm, puțin încurcat și puțin ridicol.

— Totul este perfect logic. Totul este posibil. Aceste ființe superioare, pe care biblia le numea îngeri, erau marțieni, mult avansați față de umanitatea terestră a vremii și care au împărtășit celor

000000

mai inteligenți dintre pămînteni o parte dintre cunoștințele lor, aceea pe care ei erau atunci capabili s-o înțeleagă. Marii inițiați de care vorbește legenda erau probabil oamenii care beneficiaseră, direct sau indirect, de învățătura marțienilor.

— De ce s-ar fi arătat ei pămîntenilor în acea epocă și nu astăzi ? obiectă Wagner.

Exaltarea medicului se calma puțin cîte puțin.

— Poate că civilizația lor a apus. Sau a dispărut în urma unui cataclism. Poate că nu mai aveau mijloace tehnice pentru a înfăptui călătoria.

Wagner arătă cu un gest al bărbiei pe astronautul care continua să stea aplecat peste harta sa.

— Dacă teoria ta este exactă, acest tînăr ar fi aterizat undeva în Mexic. Pe timpul mayașilor sau al olmecilor ?

— Da ! replică medicul puțin agasat. Deoarece ți-am zis că s-a găsit...

— Am înțeles ! îl întrerupse Wagner. Am înțeles tot ce mi-ai explicat. Ceea ce nu înțeleg însă este cum acest ins, care a venit la mayași acum cîteva mii de ani, poate fi încă în stare să-și noteze pe hartă punctul exact al aterizării sale.

A fost ca un duș pentru entuziasmul medicului.

— Nici eu nu înțeleg, mărturisi Aerts încurcat. Dar numai atîta nu-mi poate clătina convingerea. Explicația o vom găsi pînă la sfîrșit. Ea nu va schimba cu nimic faptul că acest tînăr este, probabil, primul care a venit pe Pămînt, în cursul unei călătorii interplanetare. Iată motivul pentru care se află printre aceste personaje eminente.

Wagner dădu din cap bombănind.

— S-ar putea să ai dreptate, doctore. In orice caz, ipoteza ta are ceva care dă de gîndit. Să încercăm așadar să descoperim ceva care să o confirme.

Iși continuară explorarea, înfundîndu-se și mai mult în acest culoar care părea fără sfîrșit, deschizînd noi uși, observînd alte personaje enigmatice, încercînd să străpungă secretul misterioasei cetăți subterane.

Ușa etanșă se deschise brusc în urma lor... Se întoarseră surprinși, văzînd o siluetă albă ce năvălea în culoar.

— Se întoarce Richard ! Poate ne va...

De departe, noul venit îi tăie vorba :

— Wagner ! Aerts ! strigă el. Veniți repede !

— Michels ! exclamă Wagner. De ce naiba alergi după noi ?

Fără să înțeleagă motivul intervenției sale, ei se îndreptară spre el.

— Iute ! îi zori Michels. Grăbiți-vă, pentru dumnezeu !

— Ce s-a întîmplat ? întrebă neliniștit Wagner. De ce ai părăsit mobilul ?

— Vă voi explica, dar, vă rog, să nu pierdem timpul. Dacă ipoteza mea este exactă, soarta ni se va hotărî în cîteva minute, poate chiar în cîteva secunde.

Insistența, ba chiar spaima din vocea lui, figura răvășită determinară pe prietenii săi să-l urmeze fără a mai pune întrebări.

Începură să alerge de-a lungul culoarului, care li se păru interminabil.

Uşa etanşă... Ecluza....

— L-ai văzut pe Richard? întrebă Wagner.

— Da. Cînd a ieşit a rămas un timp să examineze grila. Apoi s-a îndreptat spre mobil. Ne-am încrucişat drumul.

— Te-a văzut?

— Nu... Nu putea să mă vadă.

— De ce?

— Pentru că... Am spus că vă voi explica... Dacă vom mai avea vreme.

Soarele se şi lăsase foarte jos sub orizont. Ziua phoboiană era scurtă şi vizita celor doi pămînteni în oraşul subteran se prelungise mai mult decît şi-au dat ei seama.

— Să ne grăbim! stărui încă o dată Michels. Sper că vom putea decola rapid.

— Să decolăm? se miră Wagner. Imediat?

— Imediat! Dacă nu e prea tîrziu.

— Avem de îndeplinit o misiune, spuse ferm Wagner. Nu ne putem întoarce fără să ştim ce s-a întîmplat cu Richard.

— Ştiu! susţinu Michels. Sau cred că ştiu. Tocmai pentru că mi se pare că am găsit explicaţia insist să plecăm imediat.

Trecură pe lîngă mobilul lui „Gamma şase". În vîrful scării, Richard se întreţinea cu Gordon.

— Dacă revenim, trebuie să-i luăm cu noi, protestă Aerts.

— Imposibil! spuse hotărît Michels. Nu putem face nimic pentru ei. Nimeni nu-i poate ajuta, cel puţin pentru moment. Dacă nu mă înşel, bineînţeles...

Cîteva minute mai tîrziu ajunseră la mobilul lor. Soarele dispărea după orizontul curb. Escaladară cu iuţeală scara, închiseră uşa, efectuară manevrele de pregătire a decolării.

— Repede! Repede! îi grăbea într-una Michels. Trebuie să decolăm neapărat înainte de venirea zilei.

Noaptea era în toi, dar o uşoară licărire pe cer anunţa apropiatul răsărit al soarelui cînd Wagner puse în funcţiune motoarele.

Fără dificultate, mobilul răspunse comenzilor, decolă lin, se ridică, luă altitudine.

— Uf! respiră uşurat Michels. Am plecat la timp.

— Acum explică-ne! îi ordonă Wagner.

— În vreme ce voi îl urmăreaţi pe Richard, eu reflectam la acest fenomen care se reproducea cu regularitate de doi ani. Gîndeam... gîndeam... cu disperare. Simţeam că soarta noastră depindea de soluţionarea acestei probleme. V-am observat cu binoclul. Am observat receptorul solar, care în acelaşi timp putea să furnizeze energie unei instalaţii ascunse şi să transmită un semnal, de exemplu cînd razele soarelui reîncep să-l scalde după scurta noapte phoboiană. Am dedus imediat, ca şi voi, desigur, că Phobos era un satelit artificial, un satelit care posedă cu siguranţă proprietăţi neobişnuite. M-am gîndit la cutremurul pe care l-am simţit la răsăritul soarelui.

Și, din nou, la repetarea mesajelor lui Richard. Și la faptul că el avea aerul că retrăiește, sub ochii noștri, scena primei sale aterizări, care totuși s-a petrecut acum doi ani. Cred că am ghicit.

— Atunci? îl zori Aerts.

— Marțienii l-au construit pe Phobos în întregime. Datorită unui procedeu pe care n-am avut răgazul să-l descopăr, ei au creat o gigantică megnetobie, dacă pot îndrăzni să creez acest neologism. Noi am inventat magnetofonul, care înregistrează și restituie sunetul. Apoi magnetoscopul, care înregistrează imaginea. Ei au inventat un aparat care înregistrează și restituie viața. Tot ce este înregistrat în decursul unui ciclu, adică al unei revoluții a lui Phobos, se reproduce, fără a mai putea fi schimbat ceva, la nesfîrșit. Punctul de plecare al înregistrării este dat de soare, care încălzește placa. Și, de asemenea, soarele este cel care furnizează sistemului energia care-i permite să funcționeze așa de mii de ani. Noi trebuia să decolăm neapărat înaintea semnalului de pornire, altfel am fi reînceput pînă la sfîrșitul timpurilor ceea ce făcusem pe Phobos de la semnalul precedent. Iată ceea ce i s-a întîmplat lui Richard.

— Richard..., repetă sumbru Wagner.

Fizicianul reflectă cîteva secunde.

— Dacă revenim, probabil vom găsi mijlocul de a-l elibera. Pentru moment, nu văd cum. Cred că ei trăiesc într-o lume diferită de a noastră, poate în cea de-a patra dimensiune, așa cum am numit-o nu de mult. Trebuie să-i facem să revină. Pentru Richard și Gordon aceasta va fi, fără îndoială, posibil pentru că ei nu sînt în această stare decît de doi ani. Pentru marțieni, mă tem că nu mai sînt speranțe. Dacă i-am readuce în timp, riscă să îmbătrînească dintr-o dată cu mii de ani și să se transforme în praf.

— Pentru ce însă locuitorii de pe Marte vor fi adunat pe Phobos personajele pe care le-am întîlnit?

— Sînt aproape sigur că planeta devenea treptat nelocuibilă, probabil din cauza rarefierii oxigenului. Atunci ei au reunit pe marii lor oameni, pe geniile lor, ca să rămînă mărturie a civilizației lor, sperînd că într-o zi pămîntenii sau venusienii vor reuși să-l readucă pe Phobos în timp, fără să-i primejduiască ocupanții.

Wagner aruncă prin hublou o privire satelitului care se îndepărta și se micșora văzînd cu ochii.

În românește de EMIL TOMA

JOHN BRUNNER

ANGLIA

Născut la Oxfordshire (Anglia) în 1934, John Brunner este unul dintre cei mai prolifici scriitori de anticipație (50—60 de volume), publicîndu-și primul roman la vîrsta de 17 ani, cu puțin înainte de terminarea liceului. A fost distins cu British Fantasy Award, cu British Science Fiction Award și i s-a decernat în 1969 premiul Hugo pentru cel mai bun roman al anului („Stand On Zanzibar"). Colaborează la mai toate revistele de anticipație din lume, a scris scenarii de film, articole și texte pentru cîntece, e poet, cîntă la saxofon, la ghitară și la banjo (destul de prost, după cum singur mărturisește) și a fost tradus în opt limbi (acum nouă, dar încă n-a aflat).

Preocupat de marile probleme ale epocii noastre, John Brunner militează pentru pace, pentru progres și împotriva rasismului, fiind unul dintre scriitorii pentru care anticipația constituie și o luare de atitudine.

O meserie fără viitor

O legendă spune că încălcarea unei anumite legi era deosebit de aspru pedepsită la Damasc : în trupul vinovatului se împlînta o sabie încinsă la roșu. Care n-a fost mirarea călăului văzînd că astfel tratată lama făurită dintr-un metal de rînd devenea mlădie și rezistentă,căpătînd însușiri cu mult superioare !

Așa s-ar fi născut, cică, oțelul de Damasc.

Cînd toate soiurile de indivizi utilizabili în asemenea scop (ucigași, sclavi sau prizonieri de război) fură epuizate, se născu întrebarea dacă noile însușiri ale metalului trebuiau puse în întregime pe seama încorporării în oțel a bănuitei **anima** a osînditului. Un om inventiv descoperi atunci — și numai atunci — că, muind lama într-o baie de apă sărată în care fuseseră macerate resturi de piele, rezultatul obținut era același.

Astăzi, înconjurați cum sîntem de către subprodusele inumane ale investigației umane, centrale nucleare, avioane de transport cu reacție, antibiotice fabricate pe scară industrială (care au reprezentat o necesitate vitală în timp de război), ne simțim îndemnați să ne întrebăm dacă unele descoperiri nevinovate n-au cumva implicații deocamdată trecute cu vederea.

De unde o altă întrebare : cine dracu ?...

Alfieri așteptă preț de cincisprezece secunde, cu un optimism ce scădea progresiv. Apoi puse mîna pe bagheta cea mare (de fildeș și abanos) și se apucă să-și croiască ucenicul. Nu pentru că, făcînd

apel la cine știe ce efort de imaginație, eșecul ar fi putut fi pus pe seama tînărului Monasticus. Ciuda lui avea, pur și simplu, nevoie să se descarce.

Pentru cazul în care s-ar fi produs un efect secundar, se uita la semnul magic în răstimpul dintre două lovituri, cărora le corespundeau țipetele puștiului. Între lămpile fumegînde, spațiul rămînea, cu încăpățînare, gol. În cele din urmă, dădu drumul ucenicului.

— Impurități în sîngele de liliac, mîrîi el, sînt absolut sigur!

Nu credea că băietanul își vîrîse nasul în ingredientele lui — avea o părere prea proastă despre el —, deși explicația asta l-ar fi uns la inimă. Pentru că era peste măsură de jalnic ca un bărbat, socotit drept cel mai bun vrăjitor dintr-o jumătate de țară, să nu poată evoca nici un drăcușor, acolo!

Dacă lanțul eșecurilor se prelungea, va fi nevoit să stea de vorbă chiar cu Monasticus Tatăl. Se putea aștepta, în cel mai bun caz, la o baie forțată și la alungarea din oraș. Iar în cel mai rău...

Sîngele-i înghețǎ în vine și gîndurile-i luară îndată alt drum. Dacă l-ar putea îndepărta cumva pe puști, ar mai risca o încercare, fără ca nimeni să știe...

Alfieri luă o pană de pe un pupitru, apoi, după ce se gîndi o clipă, o muie în sînge de bufniță. Faptul avea să arate că era la curent cu uzanțele! Cu cît crea mai multă atmosferă și-și dădea mai multe ifose cu atît era mai bine. Bănuiala că nu produselor de care se folosea, ci numai lui însuși i se putea reproșa ceva ar fi însemnat începutul sfîrșitului.

„Meșterului Gargreen, așa-zis furnizor de produse magice", începu el.

Și încheie: „...Ținînd seama de cele de mai sus, mă văd nevoit să vă aduc la cunoștință că nu datorați faptul de a fi numit astfel decît titlului cu care v-ați împăunat. Aflați că eu, Alfieri, fost învățăcel la Universitatea din Alcala, n-am găsit niciodată atîtea defecte în produsele nimănui. Așadar, de vreme ce ați avut îndrăzneala să mi-l propuneți, și nefiind mulțumit de produsul domniei voastre, vă cer să-mi înapoiați solul de argint pe care vi l-am dat în schimbul sîngelui de liliac. Așa să faceți și altminteri nu, că vă preschimb într-un broscoi de pomină și plin de bube.

Alfieri".

— Monasticus! strigă el în vreme ce împăturea în patru pergamentul și-și apăsa în ceara neagră pecetea cu semnul lui Salomon. Du-te la meșterul Gargreen și înmînează-i răvașul ăsta, fără a-i da binețe. Aștepți pînă-ți înapoiază banul de argint. Te întorci apoi fuga, altfel mănînci bătaie. Șterge-o!

Monasticus apucă răvașul și porni ca din arc. Abia închise ușa, că Alfieri se prăbuși pe primul scaun și oftă din rărunchi.

Își aminti cum sosise în oraș. Era pe atunci un veterinar fericit și zdravăn. Legătura lui cu ierburi de leac se mai afla în vechea raniță de piele, spînzurată colo, pe perete.

Într-un fel, totuși, ele l-au dus la pierzare. Belfegor își alesese tocmai ziua sosirii lui pentru a lecui de anghină singura vițică a doamnei Walker. Da, să nu fi fost vechea raniță, cu siguranță că nimeni nu l-ar fi silit să ajungă vrăjitor.

Mrs Walker străbătuse orașul, zicînd cui voia s-o asculte că Alfieri dezlegase farmecul zvîrlit asupra animalului bolnav. Cum ora-

șul era înzestrat cu indispensabilul lui specialist întru vrăjitorie — bătrîna Mrs Comfrey —, toți, în afară de Alfieri, crezură că se prezintă în chip de concurent.

Ce mai luptă fusese! Nu săvîrșise nici o treabă sfîntă — sau mai degrabă, la drept vorbind, necurată. Înștiințată din zvon public, Mrs Comfrey jurase să-și elimine adversarul. Numai că nimănui nedîndu-i prin minte să-l încunoștințeze și pe Alfieri de faptul că fusese termecat, blestemele bătrînei n-avură asupra lui nici un efect. Colac peste pupăză, baba se mai pricopsi și cu o tuse măgărească, de pe urma căreia răposă.

Îndată, faima lui Alfieri se înstăpîni. Puține orașe aveau un vrăjitor în stare să facă de moarte. Dimpotrivă, satele erau pline de vrăjitori de mîna a doua, buni doar să brînzească laptele sau să sece un pîrîu în miez de vară.

De atunci, și asta-i era nenorocirea, bătrînul Monasticus îl luase sub aripa lui. Nu era numai negustorul cel mai bogat din zece comitate: se șoptea că ar fi fost fiul din flori al unui preot — de unde numele pe care-l purta — și mare amator de magie neagră. Nu te pui în bețe cu unul ca ăsta. Alfieri, dîndu-i să înțeleagă că practică magia cu succes, Monasticus, care se pricepea să adulmece o afacere, îl luase în slujba lui, dîndu-i pînă și feciorul ca ucenic. Alfieri bănuia că țelul urmărit de bătrîn nu era decît păstrarea profesiunii în familie și că, ajuns destul de îndemînatic, elevul avea să-și înlocuiască meșterul.

Își blestemă limba pentru festele pe care i le juca. Invocă nume care, dacă te luai după cărți, ar fi trebuit să nimicească orașul, cu tunet mare. Dar cărțile, cu toate formulele lor, nu erau bune de nimic!

Își trecu privirea peste rafturi. Simon Magus — fleac! Mihail Psellus — aiurea! Hermes Trismegistos — brașoave! Niște mincinoși, da, mincinoși cu toții!

Cu toate astea nu existase oare omul ăla, prin părțile Würtembergului, Foster? Faust? Așa, Faust. Păi el izbutise. Să faci să curgă vin din masă și alte mărunțișuri de-alde astea...

„Ei bine, dacă așa e vorba, merg mai departe măcar de dragul experienței", își zise. Firește, trebuia s-o facă. La urma urmei, chiar dacă Gargreen a încercat să-l înșele, ceea ce era foarte posibil, invocase cu totul magistral numele lui Eleusthis. ELEUSTHIS. Iată numele. Poate că, rostindu-l de data asta cu băgare de seamă, îl va face să se ivească.

Apucă deci bagheta cea mai bună (de aur cu capete de argint) și se așeză chiar alături de semnul magic. Apoi, furînd ades din priviri cartea deschisă lîngă el, umplu din nou lămpile, jertfi un nou cocoș roșu, presără ceva mai multe ierburi uscate pe cuptor și începu:

— In nomine Belphegoris, conjuro te...

Un fulger izbucni în inima semnului magic. Se ivi apoi acolo un personaj, care privi mirat în jur.

Tremurînd, Alfieri căută un reazem, întîlni o masă, se sprijini cu tot trupul. N-o brodise de fel. Nici măcar nu rostise numele lui Eleusthis. Și totuși — își miji ochii, scrutînd bezna — obținuse ceva. Dacă nu era chiar ceea ce așteptase, era totuși un demon adevărat, de neuitat. Lucrul sărea în ochi.

Prefăcîndu-se sigur de sine, așa cum nu era nici pe departe, strigă sfidător:

— Înapoi, drace! Te somez să-mi dai ascultare!

Glasul i se frînse. Un amestec de plăcere și groază puse stăpînire pe el. Demonul își ridicase mîna, acum ducea focul ivit în vîrful degetelor către un obiect pe care-l ținea în gură, scotea fum! Alfieri scăpă un ghiorăit și se apucă mai cu nădejde de marginea mesei.

După ce-și plimbă alene privirile prin încăpere, demonul luă pe neașteptate o hotărîre. Cu glas tunător, ce răsuna între cei patru pereți, începu să vorbească. Avea un accent ciudat, dar venea poate dintr-o regiune înapoiată, în care nu se cunoștea engleza modernă.

— Ce întîmplare amuzantă! spuse el. A realizat dispozitivul în mod aproape perfect. Cinci surse, de infraroșu, iar vibrațiile moleculare sînt produse, probabil, prin rostirea unui farmec. De aici ar putea proveni superstițiile privitoare la fantome și demoni... Hei, dumneata!

Alfieri fu gata să sară pînă-n tavan.

— D-da, behăi el.

— Ești vrăjitor, solomonar sau ceva de felul ăsta?

— Vrăjitor, răspunse Alfieri, adunîndu-și curajul risipit. Și, nădăjduind să-l impresioneze și mai și, adăugă: Sînt fost învățăcel al Universității din Alcala și-ți poruncesc să-mi slujești.

Demonul nu se sinchisi de a doua parte a frazei. Urma să examineze încăperea.

— Ce reconstituire perfectă, șopti el visător. Mă întreb dacă n-am avut norocul să cad peste o celebritate... Nu cumva ești Faust?

— Nu, mărturisi Alfieri, și-și spuse numele.

— N-am auzit, zise demonul, făcînd un gest ce nu îngăduia replică. A, pentru că veni vorba, mă numesc Al Sneed.[1]

Alfieri își dădu seama că situația îi scapă tot mai mult din mînă. Se agăță de singurele cuvinte inteligibile rostite pînă atunci de către demon.

— Vii din Arabia, Al-Snid?

— Nivel cultural prea redus pentru a admite călătoria în timp, diagnostică Sneed. Nu, vin de la Londra. Ascultă, tot trăncănind așa n-o să ajungem la nici un rezultat. Mi-ar părea bine să zăbovesc și să pălăvrăgesc nițel cu dumneata, dar am o întîlnire urgentă. Trebuie să observ debarcarea lui Iuliu Cezar în Anglia, în 55 î.e.n.. N-am timp de pierdut. Iartă-mă, te rog.

Umblă la un aparat pe care-l purta agățat de curea. Alfieri, care urmărise destul de greu spusele oaspetelui său, înțelese totuși că era pe punctul de a-și pierde primul demon incontestabil. Puse deci mîna pe cartea lui cu farmece:

— Te conjur...

Demonul își ridică privirile.

— Foarte bine, zise el disprețuitor. Ar fi trebuit să știu. Coincidență sau nu, ai stabilit o barieră temporală absolut de netrecut. Cîtă vreme nu stingi lămpile nu pot înainta sau da îndărăt. Stinge-le, te rog.

— În ruptul capului! răcni triumfător Alfieri. Ești primul demon adevărat pe care l-am evocat. Înainte de a te lăsa să pleci se cuvine să i te înfățișez jupînului, ca semn al puterii mele. Altminteri îmi rupe oasele și mă arde de viu.

Sneed desluși în vocea lui o undă de deznădejde.

---

[1] În engleză se pronunță Snid, ceea ce justifică eroarea lui Alfieri.

— Bine, zise el. Presupun că poate veghea şi altcineva asupra bătrînului Iuliu. La drept vorbind, mă aşteaptă de douăzeci şi unu de secole, aşa că... ! S-ar părea că ai necazuri ?

— Ce să zic, da, recunoscu Alfieri.

Şi, chiar înainte de a-şi da seama, îi şi povesti cum ajunsese vrăjitor. La capătul povestirii, Sneed, care părea să-l compătimească, mîrîi :

— Spune-mi dacă am înţeles bine : ai intrat în încurcătură pentru că toată lumea te ia drept vrăjitor, îşi închipuie că poţi evoca demonii, fabrica aur şi săvîrşi fel de fel de drăcovenii... Dumneata...

— Ii pot evoca pe demoni, îi tăie vorba Alfieri. Nu te-am adus aici ?

Încruntînd din sprîncene, Sneed îşi mai verifică o dată contorul temporal.

— Da, mi-ai făcut figura, recunoscu el. Aşa că... măcar că nu-s un demon, n-am de gînd să-mi petrec viaţa explicînd ce-i a patra dimensiune şi transferul masei în timp. Treaba ar putea pricinui încurcături în curgerea pomenitului timp, chiar dacă aş izbuti să trec printr-însul. Ce mă interesează acum e să ies de aici. Facem un tîrg ?

— Păi...

Alfieri se încredinţa tot mai vîrtos că un singur succes nu face un solomonar.

— Să ne înţelegem, reluă răbdător Sneed. Ce ţi-aş putea dărui în schimbul libertăţii ?

Alfieri înţelese cu greu, dar cînd prinse despre ce era vorba, se hotărî să profite.

— Ai anumite puteri ? Imi poţi împlini dorinţele ? iscodi el.

— Mmmm... Sneed cugeta. Să zicem că da, cu toate rezervele. Pot îndeplini unele dorinţe mărunte. Fără să modific prea tare istoria, sînt în măsură să-i aduc o alterare neînsemnată. Dacă am priceput bine, bătrînul Monasticus — cel ce te-a vîrît în bucluc — vrea bani buni şi sunători, o socoteală scurtă, cîştig !

— Adevăr grăieşti, oftă Alfieri.

Sneed scoase un carnet şi un creion, îşi strivi ţigara sub talpă.

— Ai o masă pe care să fac nişte socoteli ? întrebă el.

— Nu ieşi din semnul magic, urlă Alfieri.

Tocmai îşi amintise de trista soartă a vrăjitorilor ce săvîrşiseră asemenea greşeală.

— Sînt izolat, zise vesel Sneed. Cîmpul temporal nu se poate depărta de sol.

Trecu peste linia de cretă, îşi puse blocul pe masă lîngă Alfieri, care închise ochii pentru a nu vedea casa pierind. Cum nimic nu se petrecu, îi redeschise încet. Dar în loc să-şi recapete dimensiunile obişnuite, ochii i se măriră peste măsură, pînă a părea gata să-i iasă din orbite ! Sneed lucra la o ecuaţie complexă, ajutîndu-se cu o riglă de calcul şi cu o hartă temporală de buzunar, care acoperea trei mii de ani de istorie. Sfîrşi prin a întreba triumfător :

— Trei kile de aur şi un sfert ţi-ar fi cumva de folos ? Pot să-ţi fac rost de ele fără altă complicaţie decît o distorsiune la Sub-Nivelul Trei din curgerea Timpului.

Alfieri nu prinse decît un singur cuvînt.

— Aur ? Poţi să-mi dai aur roşu şi bun să i-l arăt lui Monasticus ? Aş fi încîntat...

— Bine, încuviinţă Sneed, care întrebă îndată : Ai vreun recipient

fără valoare, de preferință destul de masiv ? Transmutația pe scară mare depășește puterile unui echipament portativ. Ah ! Uite... Arăta către un mic ceaun de fier. Ai tare nevoie de ăsta ?

Desprinse de la curea un obiect mărunt și-l apăsă la unul dintre capete. O lumină albă și strălucitoare țîșni.

— Dă-te îndărăt, zise el peste umăr, nu cumva să arzi.

Și, înainte de a plimba lumina peste ceaun, își puse niște ochelari cu sticle fumurii.

Alfieri n-avusese nevoie de nici un sfat pentru a se trage îndărăt. În clipa aceea nu dorea mai cu foc decît să părăsească încăperea. Sneed lucra tredonînd. Raza de lumină scălda metalul întunecat al ceaunului, care începea să se îngălbenească. După zece minute Sneed se răsuci spre Alfieri.

— Pur din punct de vedere chimic și perfect autentic, spuse el vesel. Nu se află aur mai frumos de partea asta a Eldoradoului. E ceva mai mult de trei kile și un sfert, dar cred că am rămas în limita de securitate.

Alfieri se apropie temător, atinse ceaunul. Avea o expresie îngrozită.

— Acum, rosti cu asprime Sneed, ai de gînd să stingi lămpile sau trebuie să te prefac într-un mistreț ?

Măcar că amenințarea era lipsită de temei, Alfieri, care văzuse imposibilul săvîrșindu-se sub ochii lui, nu ținea să-l vadă aplicat și asupra lui însuși. Tremurînd, apucă stingătorul. Și nimeni care să pună mărturie că izbutise ! Mai mare jalea... Din fericire, rămînea aurul.

Vuf ! făcu stingătorul. Aerul șuieră punînd din nou stăpînire pe spațiul eliberat prin dispariția fulgerătoare a demonului.

Cu un adînc oftat de ușurare, Alfieri se lăsă pe un scaun. Dus ! Plecase, destul de discret, de altfel : nici măcar sufletul nu i-l ceruse !

Alfieri fu atunci străbătut de un gînd neliniștitor. Poate că data viitoare nu se va mai bucura de atîta noroc. Data viitoare...

Se hotărî brusc. Va păstra o bună parte din aur pentru nevoile lui personale. Cealaltă va dovedi că nu era un impostor. Dacă se pricepea să tragă foloase de pe urma uluirii bătrînului Monasticus, putea, într-o zi-două, să se afle cale de trei comitate. Nu va mai avea loc nici o **dată viitoare.**

Se ridică, păși hotărît spre bibliotecă. Se auzi un pocnet și ușa tremură în țîțîni. Monasticus junior se năpusti aproape strigînd :

— Meșterul Gargreen zice că sîngele lui de liliac îi convenea lui Mrs Comfrey, așa că nu dă banul îndărăt. Fiți bun, lăsați-mă pe mine să culeg ierburile cînd o fi să-l prefaceți în bros... Ooooh !

Un sughiț de uluire îi tăie vorba. Tocmai dăduse cu ochii, pe jos, de ceaunul de aur masiv.

— Meștere, ce-ați făcut ?

— Nu mai sînt meșterul tău, zise cu mîndrie Alfieri. Mi-am împlinit obligația față de taică-tu. Am făcut aur. Acum am să-mi reiau vechea meserie, am să văd de vacile bolnave.

Zvîrli un braț de pergamente pe focul ce arunca vîlvătăi și se înfipse în fața lui Monasticus.

— Crede-mă, băiete, nu te lăsa amăgit de aurul ăsta. Lasă-te de magie. E o meserie primejdioasă, o meserie fără pic de viitor.

Traducere de VLADIMIR COLIN

CEI TREI DE PE „KITTY HAWK"

Întrebat la conferința de presă din ziua de ianuarie a.c. de ce a dat numele „Kitty Hawk" cabinei de comandă de pe „Apollo"-14, decanul de vîrstă al astronauților americani, Alan Shepard, a răspuns : „Deoarece de aici și-au luat zborul cei dintîi". El avea în vedere memorabilul prim zbor al unui avion echipat cu un motor cu explozie, efectuat de americanii Orville și Wilbur Wright, la 17 decembrie 1903, pe un teren între dunele de nisip de la Kitty Hawk (Carolina de Nord).

După aproape șapte decenii de la acel istoric moment în asaltul dat de om văzduhului, la 31 ianuarie 1971, la bordul cabinei „Apollo"-14, au pornit spre Selena ALAN SHEPARD jr., comandant de bord, STUART ROOSA, pilotul modulului de comandă, și EDGAR MITCHELL, pilot al modulului lunar.

Această lansare a fost întîrziată cu trei luni față de program datorită necesității de a lua o serie de măsuri pentru a preîntîmpina evenimente de felul celor ce au transformat misiunea precedentă într-un periplu dramatic. Înaintea startului, dr. Chester M. Lee, directorul de program al zborului, a informat pe larg despre surplusul de 320 kg de echipament special de securitate introdus în nava „Apollo"-14, a cărui valoare de 15 milioane de dolari este semnificativă... Totodată astronautul Mitchell a justificat faptul că a botezat modulul lunar cu numele „Antares" deoarece aceasta va fi „cea mai luminoasă stea (din constelația Scorpionului — **F.Z.**) pe care o vom vedea prin hublourile modulului lunar cînd vom coborî în craterul Fra Mauro..."

În linii mari, misiunea „Apollo"-14 ar putea fi rezumată la următoarele momente principale : la 31 ianuarie ora 23,03 (ora Bucureștiului), după o amînare de 40 de minute și 2,9 secunde din cauza condițiilor meteorologice nefavorabile, a avut loc startul de la complexul 39 A al cosmodromului Cape Kennedy... După clasica manevră de „injectare" pe orbita translunară, operația de transpoziție pentru formarea ansamblului spațial a provocat mari emoții. (Reamintim că **transpoziția** este acea manevră prin care ansamblul modulurilor de comandă și de serviciu se separă de ultima treaptă a rachetei purtătoare și se cuplează cu modulul lunar, după efectuarea unei rotații de 180 de grade,

constituind astfel forma finală a „trenului spațial" destinat manevrelor de aselenizare.)

Cu puțin înainte de această dificultate, Mitchell tocmai comunicase la Houston: „Sîntem înconjurați aici de milioane de particule care au apărut cînd ne-am separat de rachetă; ele arată ca niște stele scînteietoare care plutesc exuberant în jur..." După ce timp de două ore astronauții s-au străduit zadarnic să cupleze „Antares" de „Kitty Hawk", Shepard a pus în funcțiune manual sistemul de blocare a celor 12 zăvoare cu ajutorul presiunii de azot.

La 4 februarie astronauții au intrat pe orbita circumlunară eliptică; în aceeași zi, ultima treaptă a rachetei purtătoare se zdrobește de solul selenar, impresionînd puternic seismometrele deja existente acolo. La patru ore de la această manevră, întregul ansamblu evoluează pe o orbită „joasă", de pe care începe aselenizarea, terminată cu succes la 5 februarie ora 11,16 (ora Bucureștiului). În cele 33,5 ore petrecute pe Selena (din care circa 9 ore de ieșire din „Antares"), astronauții Shepard și Mitchell au efectuat numeroase observații și fotografieri, au montat aparatura complexului „ALSEP", au recoltat peste 43 kg de rocă lunară, au făcut foraje, excavări și 27 de „miniexplozii" înregistrate cu ajutorul a trei captatori foniai. Ei au avut la dispoziție numeroase utilaje, trei camere TV și trei aparate perfecționate de fotografiat, precum și o „ricșă selenară" cu două roți.

Apreciată ca o misiune dificilă, dar încununată de succes, expediția „Apollo"-14 a fost prima care a coborît pe scoarța accidentată a craterului Fra Mauro, la circa 25 km nord de pantele acestui crater. La sfîrșitul celor trei etape ale coborîrii, care în total au durat 692 de secunde, Shepard a transmis la Houston: „A fost excelent!". Tot el este cel care a declarat, cu ocazia primilor săi pași pe Selena: „Am străbătut un drum lung, dar acum sîntem aici!".

După terminarea activităților complexe și obositoare îndeplinite pe Lună, au urmat operațiile clasice de decolare a lui „Antares" și de cuplare cu cabina de comandă, unde Roosa efectuase și el destule activități conform planului. În drum spre Terra, cei trei exploratori spațiali au răspuns la întrebările puse în cadrul unei conferințe de presă sui-generis, prin intermediul Centrului spațial de la Houston. Amerizarea a avut loc în ziua de 9 februarie ora 23,05 (ora Bucureștiului) la 1 280 km sud de insulele Pago Pago din arhipelagul Samoa, astronauții fiind recuperați la bordul portavionului „New Orleans".

La sfîrșitul unui zbor fără escală de peste 12 ore la bordul unui avion „C-141", Shepard, Mitchell și Roosa au sosit la Houston, unde au rămas în laboratorul de recepție lunară pînă la 26 februarie, redactînd totodată și rapoartele referitoare la activitățile lor pe durata misiunii.

Parcă pentru a nu strica tradiția „uitării", și de această dată Shepard și Mitchell au uitat pe Selena un film în culori efectuat cu o cameră telecomandată „Maurer" pe cînd evoluau pe pantele craterului „Cone". După zbor, Roosa a fost avansat locotenent-colonel, iar Mitchell — căpitan de navă (a fost căpitan de fregată).

Și acum cîteva cuvinte despre echipajul „Apollo"-14.

Alan B. Shepard jr. s-a născut dintr-o familie cu tradiție în armată, în East Derry (New Hampshire), la 15 noiembrie 1923. A fost apreciat ca fiind extrem de dotat în tot timpul în care a învățat la școlile primară și secundară din East Derry, la academiile navale din Toms River (N.Y.) și din Annapolis, unde, în 1944, a primit titlul de inginer. În decursul celui de-al doilea război mondial a servit ca ofițer inginer pe distrugătorul „Cogswell", unde a fost repartizat curînd după ce se însurase. Odată conflagrația mondială sfîrșită, el urmează și absolvă cursurile școlilor de aviație din Texas și Pensacola (Florida), unde, în 1947, a primit brevetul de pilot. În 1950 se înscrie la cursurile de perfecționare în zbor la baza U.S. Navy de la Patuxent River (Maryland), după terminare participînd la zboruri de încercare la altitudine. Se specializează în zboruri de noapte la Moffet Field (California) și după ce traversează de două ori Oceanul Pacific, în calitate de ofițer cu operațiile pe portavionul „Oriskany", revine la Patuxent în calitate de instructor la Școala de piloți de încercare (1957—1958).

În 1958 Shepard a absolvit Colegiul marinei din Newport (Rhode Island), iar în perioada 1958—1959 este ofițer cu securitatea zborurilor pe lîngă comandamentul flotei aeriene ambarcate din Atlantic. A efectuat numeroase raiduri la altitudini ridicate în diverse scopuri științifice, în special pentru încercarea noilor aparate.

Atunci cînd, în aprilie 1959, a fost selecționat de N.A.S.A. pentru a face parte, alături de **V. Grissom, J. Glenn, W. Schirra, L. G. Cooper, M. S. Carpenter, D. Slayton,** din primii șapte astronauți ai Americii, Alan Shepard avea o „zestre" de peste 4 600 ore petrecute în aer, dintre care 2 800 pe aparate cu reacție de tipurile „Banshee", „Demon", „Crusader", „Skyray", „Tigercat" etc.

Lui Alan Shepard i-a revenit misiunea de cinste de a fi primul american care a fost lansat într-o capsulă cosmică, cu o rachetă „Redstone" la înălțimea de 186,4 km. De fapt, în ziua de 5 mai 1961 a fost efectuat doar un „salt cosmic", care a durat 15 minute, fiind parcurși aproximativ 483 km. Experimentatul pilot reușește pe acest scurt și periculos traseu să facă numeroase observații asupra funcționării rachetei, să corecteze singur abaterile de la traiectorie și rotirea necontrolată a capsulei. După această misiune, Shepard a contractat o infecție la urechi, cu complicații, care l-au oprit de la zbor și i-au întrerupt cariera de astronaut. În timpul în care boala nu i-a permis să se pregătească pentru o lansare, Shepard a fost coordonator al activităților unui grup de astronauți. În 1968 el era aproape

sund... O operație chirurgicală încununată de succes i-a redat în 1969 auzul, iar cîteva luni mai tîrziu, în august 1969, este propus de oficialitățile N.A.S.A. în calitate de comandant al misiunii lunare „Apollo"-14. Pentru acest zbor, el s-a antrenat 16 ore pe zi.

Shepard are înălțimea de 1,81 m și greutatea de 74 kg. În 1945 s-a căsătorit cu Louise Brewer din Kennet Square (Pennsylvania), a cărei mamă locuiește la Wilmington (Delaware). Familia Shepard are două fete, Laura, născută la 2 iulie 1947, în prezent căsătorită Snyder, și Julie, născută la 16 martie 1951. Shepard este cel mai în vîrstă dintre astronauții americani încă în serviciul activ. Totodată el a subliniat imensul progres tehnic efectuat în astronautică de la primul său zbor și a deplîns reducerea sprijinului financiar destinat cercetărilor spațiale. De remarcat că, în comparație cu gigantul „Saturn"-5, racheta care l-a ridicat pe Shepard în Cosmos în anul 1961 este mai puțin puternică chiar decît racheta de salvare din vîrful navei care i-a purtat pe astronauții americani spre Selena!

Astăzi Alan Shepard este unul dintre „bătrîni" (îl întrece în vîrstă doar cosmonautul sovietic Gheorghi Beregovoi). Tocmai ampla lui experiență i-a determinat pe conducătorii programului „Apollo" să-i încredințeze comanda uneia dintre cele mai dificile și mai complexe operații, în care refacerea încrederii în fiabilitatea sistemelor tehnice de pe „Saturn-Apollo" s-a îmbinat cu dificilul program de muncă pe solul craterului Fra Mauro.

Stuart Allen Roosa, maior în Forțele aeriene ale S.U.A. și astronaut din anul 1966, a fost numit, după o intensă pregătire specială, ca pilot al modulului de comandă „Kitty Hawk" de pe „Apollo"-14. El s-a născut la 16 august 1933 la Durango, statul Colorado; părinții săi locuiesc acum la Tucson (Arizona). Pasionat încă din școlile primară și secundară efectuate în Claremore (Oklahoma) de aeronautică, Roosa intră în anul 1949 prin examen la Școala de aviație a bazei Williams (statul Arizona), care aparține forțelor aeriene. După absolvire (1953) este integrat într-o unitate de aviație, unde începe greul, dar atît de pasionantul drum spre consacrarea în meseria de pilot de performanță. Zboară pe cele mai noi și rapide avioane, printre care pe reactoarele F 84-F, F-100, F-102 etc. A studiat la universitățile de stat din Oklahoma și din

Arizona. După absolvirea acestora și a facultății de inginerie aeronautică a Universității statului Colorado, pilotul Roosa a fost repartizat la aerobaza de încercări Olmsted, apoi a fost numit șef al serviciului tehnic-ingineresc la baza din Tachikawa (Japonia) a forțelor aeriene americane. Revine curînd în țară, activînd ca pilot de încercare la baza Langley (Virginia) a aviației militare, precum și la aerobazele Luke și Williams (Arizona). În 1965 absolvă printre primii cursurile Școlii de experimentare a aparatelor aerospațiale de la Baza Edwards (California), unde este apoi reținut în calitate de aerotestator. Cunoștințele sale de pilot încercător și de inginer aeronautic, precum și experiența de zbor pe aparate reactive militare de performanță (aproape 4 000 ore de zbor, din care 3 425 pe reactoare) au atîrnat greu în balanță atunci cînd, în aprilie 1966, a fost selecționat, alături de alți 18 astronauți, în cel de-al cincilea grup cosmic al N.A.S.A. Tot atunci au mai fost selecționați : **Swigert, Haise, Mitchell, Mattingley** și alții. Roșcovan, cu ochi albaștri, înalt de 1,78 m și în greutate de 78 kg, Roosa este pasionat, în timpul liber, de canotaj, vînătoare și pescuit. El este căsătorit cu Joan C. Barrett din Tupelo (Mississippi), care i-a dăruit trei fii și o fiică : Cristopher (11 ani), John (10), Stuart (8) și Rosemary (7). Familia Roosa locuiește în apropiere de Manned Space Center, Houston (Texas). A făcut parte din echipa de rezerve pentru echipajul navei „Apollo"-9.

Edgar D. Mitchell, comandor în aviația marinei militare a Statelor Unite ale Americii, astronaut al N.A.S.A. din aprilie 1966, s-a pregătit pentru a îndeplini funcția de pilot al modulului lunar „Antares" în cadrul periplului „Apollo"-14.

Mitchell s-a născut la Hereford (Texas) la 17 septembrie 1930 — în același an cu alt binecunoscut astronaut, **Michael Collins,** membru al echipajului „Apollo"-11. Copilăria și-a petrecut-o în localitatea Roswell (New Mexico), iar liceul în Artesia (N.M.) După absolvirea studiilor liceale, Mitchell urmează cursurile Institutului de tehnologie „Carnegie", fiind declarat diplomat în organizarea industrială în 1952. In același an se angajează în aviația marinei militare ; devine pilot în 1953, absolvind cu rezultate remarcabile antrenamentele de aviație de performanță, efectuate la Școala de cadeți din Newport (R. Island) și cea din Hutchinson (Kansas). Este repartizat la un regiment dislocat la o bază aeronavală din Oki-

nawa ; Mitchell zboară pe rapidele aparate reactive A-3 în perioada 1957—1958, după care este numit ofițer cu cercetările științifice și tehnice de pe lîngă conducerea bazei aeronavale. Întors în patrie, el își reia studiile, absolvind cursurile de inginerie aeronautică (1961) ale Academiei navale, și apoi la cunoscutul Institut tehnologic din Massachusetts și-a luat doctoratul în aero și astronautică (1964), la numai un an după **Edwin Aldrin,** cel de-al doilea pămîntean care a descins pe Lună. În perioada 1964—1965 a fost șef de proiect la oficiul marinei pentru construirea laboratorului orbital locuit. Avînd o mare experiență de pilot pe avioane aeroreactive (3 600 ore de zbor), mult sînge rece și calm, precum și o foarte solidă pregătire tehnică-științifică, Mitchell este admis întîi cursant, apoi cadru didactic la Centrul de antrenamente aerospațiale pentru piloții destinați activităților de cercetare ale Air Force. De aici el este selecționat, prin concurs, la 4 aprilie 1966 în cel de-al cincilea grup de astronauți al N.A.S.A. Împreună cu Shepard, Mitchell a petrecut 33,5 ore pe Selena. Este căsătorit cu Louise-Elizabeth Randall din Muskegon (Michigan), care i-a dăruit două fetițe : Karlyn (17 ani) și Elizabeth (11 ani). Familia Mitchell locuiește la Houston. Înalt de 1,80 m, în greutate de 81 kg, cu părul negru și ochii verzi, astronautul Mitchell este membru a patru asociații tehnice-spațiale și iubește handbalul, înotul și electronica. În perioada de pregătire ca astronaut, Mitchell a făcut parte dintr-un grup ajutător al echipajului „Apollo"-9 și a fost dublura pilotului modulului lunar din misiunea „Apollo"-10.

FLORIN ZAGANESCU

UMOR

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviIgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

IMPORTANT

Abonați-vă din timp și pe termene cît mai lungi pentru a vă asigura continuitatea în primirea colecției.

Prețul unui abonament este de:

- *anual .... 24 lei*
- *pe șase luni .... 12 lei*
- *pe trei luni .... 6 lei*

Abonamentele se fac prin oficiile și agențiile PTTR la factorii poștali și difuzorii de presă din întreprinderi, instituții, școli și licee.

COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE”
• • MARTIE 1971
PREȚUL 1 LEU
41007